

Højres Støtte. Dernæst er dette Valgresultat opnaaet ved, at Valget blev udskrevet og hvilede paa et meget uretfærdigt Grundlag, nemlig paa den nugældende Valgkredslov. Havde Regeringspartiet skullet kæmpe paa lignende Vilkaar, som vi andre maatte gaa til Valg paa, er det sikkert, at Delegationisterne ikke vare komne ind 57 i Tallet. Og for det tredie hidrørte Valgets Udfald sikkert derfra, at man fra Regeringens og dens Venners Side med stor Snildhed benyttede sig af den saakaldte Socialistforskrækkelse. Man søgte at skræmme Befolkningen og var ikke kræsen her i Valget af Midler. Jeg skal tillade mig at citere lidt af, hvad der saaledes kom frem mod Socialdemokratiet. Jeg har læst i et Blad — jeg tror, det var i „Vendsyssel Tidende“ — følgende Udtalelse: „Den socialdemokratiske Livsopfattelse vil gøre den offentlige Skole til en Tvangsskole, hvor alle uden Hensyn til afvigende Opfattelse har at aflevere deres Børn, ligesom ogsaa „Bedsteborgerne“ have at møde med deres Yngel, for at den kan blive gennemgitteret af Lærere, der ikke agte deres Livskald højere, end at de uden Betænkeligheder gøre sig til Socialdemokratiets livegne Trommeslagere.“ Saa frækt taler man Usandhed om vort Parti og søger at indbilde Befolkningen Ting, som ligge Socialdemokratiet saa fjernt som muligt. Dette er paa det aandelige Omraade. Paa det materielle Omraade er man gaaet frem paa lignende Vis. Jeg skal anføre et Citat, som belyser det. Det hedder i Regeringspressen: „Men Næringslivet hæрге de Herrer“ — det er os Socialdemokrater — „med en evig Uro, idet de snart glæde sig over Bondens Vanskeligheder ved at faa Høsten hjem og snart true med at standse Landets Udførsel, hvilket vil sige dets økonomiske Livskilde.“

Det var ved Hjælp af saadanne Paa-stande, der ere i højeste Grad usande og urigtige, at man fik sat Skræk i den danske Vælgerbefolkning, fik gjort den bange for Socialdemokratiet og dets allierede, og det var en af Grundene, hvorfor Valget den 20. Maj faldt ud, som det gjorde. Men en saadan Agitation gaar ikke i Længden. Det, man vinder frem paa den Maade, er ikke holdbart. Man kan ganske vist skræmme Vælgerne, men det gaar med disse Skræmmebilleder paa samme Maade, som det gaar mange uforstandige Mennesker, som skræmme deres Børn med, at snart det ene, snart det andet vil komme og tage dem, men naar Børnene vokse op

og faa bedre Forstand, tro de ikke længere derpaa og se, at det kun var Skræmmebilleder, der ikke have noget med Virkeligheden at gøre. Paa samme Maade som det gaar med Børnene, vil det ogsaa gaa med en stor Del af de Vælgere, som Regeringspartiet nu kalder sine Tilhængere. De ville komme til at indse, at det, man har fortalt dem, ikke var andet end noget, man vilde bilde dem ind, og at det ikke havde noget med Virkeligheden at gøre. Den Sejr, Delegationen har vundet, er altsaa en Sejr, der hviler paa et Grundlag, der ikke er holdbart.

Ved Valget den 20. Maj var det Højre, som maatte betale Gildet. Højre maatte ofre 8 af sine Mandater til sine allierede. Man tænkte den Gang om Højre: Disse stakkels godmodige Tossehoveder, der have indladt sig paa en Alliance, for hvis Skyld de selv maa ofre en saa stor Part af deres Tilhængere. Derimod vandt man ingen Sejr overfor sine Modstandere. De Mandater, Regeringspartiet vandt, blev tagne fra Højre, blev altsaa paa en Maade alligevel i Familien, som man siger. Men Modstanderne var man ikke i Stand til at rokke et eneste Skridt tilbage. Hverken det radikale Parti eller Socialdemokratiet tabte et eneste Mandat, men møde lige saa mandsstærke efter Valget som før det. Ja, denne saakaldte „sorte“ Alliance var ikke i Stand til at forhindre, at disse to Partier kunde glæde sig ved en god Fremgang i Stemmetal.

Men selv om det ved Folketingsvalget var Højre, som maatte betale Gildet, har Højre senere faaet sin rigelige Erstatning, sin gode Oprensning, saa man kan sige, at den, som ler sidst, ler bedst — jeg tænker her paa Landstingsvalgene. Landstingsvalgene gennem en Aarrække afspejle den sejge Kamp, Venstre, Demokratiet, har ført i dette Land overfor Højre. Begynde vi f. Eks. ved Aaret 1886, var Partistillingen i Landstinget den, at Højre havde 50 Medlemmer, Venstre kun 16. I 1890, det er 4 Aar efter, var Højre trængt tilbage til 48, Venstre havde 16, og Socialdemokratiet havde 2. I 1894 blev Højre trængt ned til 46, i 1898 til 42, i 1902 til 40, i 1906 til 39, og nu i 1910 før Landstingsvalget havde Højre kun 35 Medlemmer i Landstinget. Disse Tal vidne om den lange, sejge, uholdende Kamp, Venstre har ført i en Menneskealder, og det er en Sejrs gang helt igennem for Demokratiet og Tilbagegang for Højre, for Reaktionen i dette Land. Nu foran Landstingsvalgene var Stillingen den, at vare blot 3 Mandater